

Livet er verd å leve

I 1991 ble fader Luis de Moya, en Opus Dei-prest, utsatt for en bilulykke. Han overlevde på en mirakuløs måte, men brakk ryggraden og mistet all førlighet og følelse fra nakken og ned. Han måtte lære å leve med en nesten ubrukelig kropp, avhengig av andre i nesten alle gjøremål.

25.02.2008

Følelsen av å bli elsket

Fader Luis bor i Pamplona, og i huset hans kan man føle den store omtanken fra de som tar seg av ham. Når man kommer inn i rommet hans, finner man ham ofte i ferd med å svare på e-post på hans spesialtilpassede datamaskin eller oppdatere sin hjemmeside www.fluvium.org.

Seksten år etter ulykken som gjorde at han ble avhengig av andres omsorg, understreker han sterkt at ”alle mennesker trenger omgivelser der de kan føle at de blir elsket, enten de er syke eller friske, barn eller voksne, med eller uten behov for rullestol. Å føle at man blir forstått og hjulpet av andre er et behov alle har. Vi har følelser og hjerte, vi gleder oss når vi hører godt om andre, og gråter med dem som gråter. Dyr kan ikke gråte eller le, men menn og kvinner kan.”

Tanken på selvmord er umulig for et menneske som mottar og gir medfølelse. Denne følelsen hjelper til å opprettholde personen, holder ham i gang. Å føle at man blir elsket og at det er behov for en blant de mennesker som står oss nærmest, er svært viktig, selv om det ukomfortable, eller bryderi, eller smerte til tider gjør oss i dårlig humør. Men man må gjøre en anstrengelse for å virke munter, ved å ofre sine lidelser til Gud av hensyn til andre. Fader Luis' liv er et vedvarende eksempel på denne munterheten, og mange mennesker blir overrasket over å se den verdigheten han har. Ved en anledning sa fader Luis til og med at han følte seg "som en millionær som har mistet en tidollarseddel". Han forklarte dette på en enkel måte: "Jeg kan ikke henfalle til en negativ dynamikk, ved stadig å tenke på hvor uheldig jeg var som ble utsatt for en trafikkulykke. Jeg vet at jeg må

fortsette å arbeide og utføre min prestetjeneste.”

Og han begynte straks å arbeide uten å kaste bort tiden. Umiddelbart ”etter operasjonen fortsatte jeg å gi undervisning og arbeide som kapellan ved arkitekturseksjonen ved Universitetet i Navarra, samt å samarbeide med andre prester i det pastorale arbeidet for studentene.”

Det er ikke så viktig

Man kan lure på om Fader Luis kommer fra verdensrommet eller har en skrue løs, men det har han ikke. Han er svært bevisst på at ”jeg ble utsatt for en ulykke som hindret min bevegelighet,” men han legger til: ”det er ikke så viktig.” Og han avslører hemmeligheten bak det å komme seg videre: ”Selv om det er vanskelig å stå overfor det hver dag, er det viktig å forstå at jeg er et Guds barn og at Gud elsker meg og ville aldri gi meg noe som er ondt i seg

selv. Hvis Gud hadde hatt en ond hensikt med ulykken som forårsaket skaden, ville han vært grusom, og det er ikke mulig for Gud. Gud er alltid god, og alt jeg mottar fra ham er til mitt eget beste og til andres beste. Og derfor ser jeg på det som om jeg hadde mistet en liten pengeseddel sammenliknet med de millionene jeg har mottatt og fortsetter å motta fra ham. Kanskje det er slik at vi ikke tenker så mye over hva vi er og hva vi er verd ved å være mennesker: fordi Gud har ønsket at vi skulle være personer. Og det store ved å være mennesker, det store ved å være personer, er ikke et spørsmål om førlighet. Mange dyr er mye raskere og smidigere enn vi er! Men de er ikke fornuftsvesener og kan ikke elske, heller ikke har de en evig skjebne i himmelen.”

Med mange års erfaring i å ”kjøre” rullestol har han blitt spurt om å snakke til dem som kan oppleve eller

har opplevd en ulykke som hans. ”Jeg oppmuntre dem til ikke å henfalle til den negative dynamikken i å stadig tenke på de utallige problemer de har opplevd som resultat av en tåpelig ulykke... at de må ikke la seg overmanne av latskap eller gi blaffen i alt, at de må holde seg borte fra den onde sirkelen: så mye jeg har mistet, så uheldig jeg er, jeg kan aldri mer gjøre ditt eller datt... Alt blir lidelse og sorg for det man har mistet, og dette fortsetter i det uendelige. Tvert imot oppmuntre jeg dem til å arbeide, til å søke aktiviteter, til å sette opp en dagsorden, og ikke se på disse aktivitetene som en måte å ”slå tiden i hjel” med, en ren distraksjon. Jeg ber dem tenke på hva de fremdeles har og hvordan de kan dra nytte av det. Det er så mange ting å gjøre, hvordan kan de klare å ikke gjøre noe som helst? Og hvis de ikke kan tenke på noe, kan de kontakt meg, og jeg kan gi dem noe å gjøre.”

Han har også oppmuntrende ord til familiene til trafikkofre og til dem som tar hånd om dem. ”Jeg oppmuntrer dem til å innse verdien av det de har hjemme. Det er virkelig en skatt. Det hjelper dem til å kunne arbeide for andre, å sette pris på livet, å gi og motta kjærlighet. Det gjør dem mer menneskelige, mer forståelsesfulle. Jeg forteller dem at de burde føle ansvar for å elske med gjerninger dem som trenger dem så mye, og som ser ut til å ha blitt plassert sammen med dem for å gjøre det lettere for dem å vise kjærlighet. De burde føle seg sikre på at det store for hver av dem ligger i dette snarere enn i noe annet.” Dette er fader Luis’ godhet lærer oss hver dag ved sitt eksempel, sin hengivenhet og sin standhaftighet.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
livet-er-verd-a-leve/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/livet-er-verd-a-leve/) (13.08.2025)